

ikke paa nogen helbig Maade vil kunne foregaae i saa kort en Tid. — Nei, mine Herrer, vil man gaae ind paa Udvalgets Endringsforslag, vil man fremtvinge denne Realisation saa hurtig, er jeg overbevist om, at der deraf vil fremgaae et langt større Tab for Staten end det, der er budgetteret til Landstutteriets Bestaaen i et Aar. Seg maa gjentage, at jeg ikke ubtaler nogen afgjørende Formening om, hvorvidt Landstutteriet i det Hele taget skal bestaae eller ikke; men jeg paastaar, at det er uheldigt, her under Finansloven at tage nogen afgjørende Beslutning i saa Henseende, og jeg siger endvidere, at der ved en saa hurtig Realisation vil fremkomme et saa stort Tab, at det langt vil overgaae, hvad der er projecteret til Landstutteriets Vedholdelse endnu et Aar. Seg skal med disse saa Ord tillade mig at anbefale vort Endringsforslag.

Ordføreren: Seg skal her indstrænke mig til at opløse to Facta, som det lader til, at de meget ærede Forslagsstillere aldeles ikke have lagt Mærke til, idetmindste hørte jeg dem ikke fremfatte af den ærede Taler. Tingen er nemlig den, at da han ansøgte de Grunde, som have ledet Udvalget til at tage den Bestemmelse, som det har taget, oversprang han en, der dog er anført med tydelige og klare Ord. Der staaer nemlig: „Da tilmed Meningerne om Landstutteriets Gavnlighed ere saa deelte i den Deel af Befolkningen, der nærmest har Interesse i og Forstand paa Hestevæb“; dette veed man, deels af hvad der er skrevet — det kan ikke bortraffonneres — og deels af de Forhandlinger, som fandt Sted ifjor. Seg skal dernæst tillade mig at gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at han staaer paa et reent feilagtigt Standpunkt med Hensyn til denne Sag, idetmindste efter min Opfattelse; han siger nemlig, at det er os, der ville afflaske Landstutteriet igjennem Finansloven; nei, det er den ærede Rigsdagsmand, der vil vedligeholde Landstutteriet igjennem Finansloven; thi Landstutteriet bestaaer ikke mere, da den Lov er udløben, ifølge hvilken det bestod; det bestaaer altsaa vel de facto, men ikke retmæssigt, og en saadan Bestaaen, uden at der er nogen Lov, som begrunder den, er abnorm, ja reent afsurdt. Det er altsaa

os, der sige: lad os tage Følgerne af det Vedstaaende, men det er den ærede Rigsdagsmand og hans Medforslagsstiller, der komme til os og sige: nei, lad os igjennem Finansloven vedligeholde Landstutteriet.

Indenrigsministeren: Loven af 31te Marts 1852 bestemmer, i dens § 12, at Landstobhingstene skulle i 6 Aar hovedsagelig være af coach-horse-Racen; men deraf forekommer det mig ingenlunde at fremgaae, at naar de 6 Aar ere forbi, skal Landstutteriet ansees som ophævet. Der omhandles i denne Bestemmelse, saavidt jeg skjønner, slet ikke mere end, at naar de 6 Aar ere omme, er det ikke nødvendigt, at Hovedbestanddelen af Landstutteriet skal bestaae af coach-horse-Racen, men der indholdes aldeles Intet, hvorpaa den Paastand kan støttes, at Landstutteriet efter bemeldte 6 Aars Forløb er hævet. Seg skal imidlertid ved Siden deraf villig indrømme, at der ifølge de Forhandlinger, som gik forud for Loven, var Grund til at vente, at Regjeringen vilde, naar de 6 Aar vare omme, fremkomme med et Lovforslag, som nærmere regulerede den hele Organisation af Landstutteriet. Da jeg tiltraadte Ministeriet foresandt jeg ogsaa en udarbejdet Lov derom, som om Hunsbhyablenes Fremme i det Hele; det forekom mig imidlertid ikke, at jeg kunde slutte mig til, hvad der i dette Lovforslag var udtalt med Hensyn til Landstutteriet. Det var mig ikke muligt at tiltræde den Ordning, der af min høitagtede Forgænger i saa Henseende var tilfjort, medens jeg, for ikke at misforstaaes, dog skal bemærke, at jeg ikke er aldeles vis paa, hvorvidt Lovudkastet var saaledes færdigt, at det havde vundet min høitagtede Forgængers Bisald til at forelægges Rigsdagen. Der var altsaa en væsentlig Opfordring for mig til enten at forelægge det Lovudkast, som jeg foresandt, eller selv at udarbejde et nyt, angaaende denne Gjenstand. Med Hensyn til det Første, har jeg forklaret Grunden, hvorfor jeg undlod det, og med Hensyn til det Sidste, maa jeg aabent tilstaae, at det ikke har været mig muligt at vinde Tid til at sætte mig saaledes ind i denne Sag, hvorom de Sagkyndige ere saa mærkværdig uenige, at jeg har turdet driste mig til nu at frem-